

ti rahvast appi hüdma ja neid meie  
kaela peäle saatma. Nemmad ollid na-  
go üks sea karri, mis sure wilja wäliale  
saab, kui neid ühhest kohast ärra aetaf-  
se, lähewad nemmad jälle teise kohtas-  
se, söwad tallawad ja raiskawad. Meie  
sõa-wäggi pillas neid käl laiiale, ja teg-  
gi mitmele otsa; agga nemmad kogu-  
fid ennast jälle teises paigas kōkko, ja  
tullid seält jälle wälja risuma ja tapma,  
sest se ma on lai ja suur, ja otse kui üks  
tuloke mis mitmest kohast wälja aiab,  
käl waerwalt on kustutada, nenda se siin  
ka olli. Meie sõa wäggi ei wõind ennast  
mitte igga kohtasse jaggada, waid pid-  
di keigeennamiste selle üllema liina üm-  
ber, kus kuningas sees ellas, jama, ja  
ka meie omma Ma raiad hoidma, et  
need waenlased sinna ei saand minna ja  
nenda sammoti tehha kui omma Ma sees.  
Se Turki rahwa üllem wallitseja ja ül-

lem

lem õppetaja arwasid, et se neile nüüd  
pidi üks õige hea aeg ollema, omma  
wihha risti inimeste wasto ni hästi  
Pohla-Ma kui meie Wenne-Ma sees  
lahki lasta, ja ennast jälle nende werre-  
ga täita. Nemmad teggid selleparrast  
sedda rahho tühaks mis nemmad kolme-  
kümne aasta eest meie Keisri-Prauga  
iggaroesseks aiaks ollid teinud, ja õige  
tühja asja parrast hakkasid nemmad mei-  
le ja Pohla-Ma kuningale sõdda kulu-  
tama. Ei ükski meie üllemattest ei wõind  
sedda ärra arwata, et meil selle wägge-  
wa waenlasega, kellele meie ei ühtegi  
pahha teinud, pidid sõddimist ollema.  
Meie ep olnud mitte selle sure sõa wasto  
walmistud, Pohla-Ma rahwa Kuning-  
gast ei wõinud meie ka mitte jätta, ja  
meie wägge seält ärrawõtta. Agga meie  
Suur Keisri-Praua lotis Jummal ja  
omma õigusse peäle, sest et Ta ep olnud

X 7

siüd